

پرونده شماره ۲۹ ب
شعبه یک
حکم شماره ۱ - ب ۲۹ - ۱۲۸

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داوری دعاوی ایران - ایالات متحده
ثبت شد - FILED	
Date	۱۳۶۳ / ۲ / ۲۴ 16 MAY 1984
No.	B29

ایالات متحده آمریکا ،
خواهان ،
- و -
جمهوری اسلامی ایران ،
خوانده .

حکم

اول - واقعیات پرونده و اظهارات طرفین

ایالات متحده آمریکا در تاریخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۲ (۲۹ دی ماه ۱۳۶۰) ادعائی علیه جمهوری اسلامی ایران به ثبت رسانده و مبلغ ۱۴,۳۲۴/۴۴ دلار به اضافه بهره و مخارج مطالبه کرد. حساب ادعای این طلب از قرارداد تعلیم دانشجویان ایرانی در آکادمی گارد ساحلی ایالات متحده ناشی شده است.

اظهار میشود که ادعا، از توافق شفاهی ناشی شده است که در ماه مه ۱۹۷۷ بین وابسته نیروی دریائی سفارت ایالات متحده در تهران و فرمانده نیروی دریائی شاهنشاهی ایران و معاون پرسنلی وی به عمل آمده و به موجب آن چهار دانشجوی ایرانی جهت گذراندن یک دوره آموزشی در آکادمی گارد ساحلی ایالات متحده واقع در ایالت کنه تیکت پذیرفته شدند. حساب ادعا، معاون فرمانده نیروی دریائی تامین وجه از طریق نمایندگی نیروی دریائی شاهنشاهی ایران در واشینگتن، دی.سی. جهت پرداخت مخارج دانشجویان را تأیید کرد. خواهان اظهار می دارد که نمایندگان نیروی دریائی شاهنشاهی ایران اطلاع داشته و قبول کرده بودند که پذیرش دانشجویان خارجی در آکادمی منوط بدان بود که کشور متبوع آنان قبلاً "موافقت کند که هزینه های آموزشی، از جمله حقوق و مزایائی را که کلیه دانشجویان دریافت می کردند، پرداخت نماید.

از تاریخ ۲۷ ژوئن ۱۹۷۷ تا تاریخ ۲۶ ژوئن ۱۹۷۹ (۶ تیر ماه ۱۳۵۶ تا ۵ تیر ماه ۱۳۵۸) چهار دانشجوی ایرانی به مدت های متفاوتی در دانشکده مزبور آموزش می دیدند. بابت حقوق و مزایائی که دانشجویان مزبور دریافت کرده بودند و نیز بابت مخارج اداری مربوط به آنان دو فقره صورتحساب برای سفارت دولت خوانده ارسال گردید. صورتحساب اول به تاریخ ۳۰ مارس ۱۹۷۹ (۱۰ فروردین ۱۳۵۸) و به مبلغ ۹,۳۴۴/۲۳ دلار در تاریخ ۱۸ آوریل ۱۹۷۹ (۲۹ فروردین ۱۳۵۸) ارسال گردید و در تاریخ ۱۶ اوت ۱۹۷۹ (۲۵ مرداد ۱۳۵۸) درخواست دومی جهت پرداخت

صورت حساب مزبور فرستاده شد. مبلغ صورت حساب دوم که در تاریخ ۲۷ سپتامبر ۱۹۷۹ (۵ مهرماه ۱۳۵۸) ارسال شد ۴,۹۸۰/۲۱ دلار بود. خواهان اظهار می دارد که علیرغم درخواستهای بعدی مبالغ مزبور هنوز پرداخت نشده است.

(۱) خواننده در لایحه دفاعیه خود که در تاریخ ۸ دسامبر ۱۹۸۲ (۱۷ آذرماه ۱۳۶۱) و در پاسخ بعدی خود به جوابیه خواهان که در تاریخ ۹ اوت ۱۹۸۳ (۱۸ مرداد ۱۳۶۲) به ثبت رسیده است، اظهار کرده که جهت پرداخت حقوق و مزایای دانشجویان قراردادی وجود نداشته و مدرکی در دست نیست که نشان دهد چنین هزینه‌هایی انجام شده، و بهر حال به دانشجویان حقوق عادی نیروی دریایی آنان پرداخت گردیده است. معذک، خواننده حاضر بوده که هزینه‌های اداری مربوط به چهار دانشجوی فوق را که به ۱,۸۶۸/۴۱ دلار بالغ می‌گردد، پرداخت نماید، مشروط بر آنکه خواهان بقیه ادعای خود را مسترد دارد.

دیوان داورى ضمن دستور خود که در تاریخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۳ (۲۹ دی ماه ۱۳۶۱) به ثبت رسید، متذکر شد که در نظر داور بر اساس اسناد و مدارک تسلیمی درباره پرونده حاضر تصمیم گیرد.

دوم - صلاحیت

این ادعا به موجب بند ۲ ماده دویبانیه دولت جمهوری دموکراتیک و مردمی الجزایر راجع به حل و فصل دعوی توسط دولت ایالات متحده آمریکا و دولت جمهوری اسلامی ایران ("بیانیه حل و فصل دعوی") که دیوان داورى راجهت

(۱) لوائح دفاعیه در تاریخ ۸ دسامبر ۱۹۸۲ (۱۷ آذرماه ۱۳۶۱) توسط دولت جمهوری اسلامی ایران و نیروی دریایی جمهوری اسلامی ایران به ثبت رسید. لایحه دفاعیه دولت ایران در درجه اول حاکی از عدم توجه دعوی به دولت و ارجاع آن به لایحه دفاعیه نیروی دریایی ایران بود. پاسخ به جوابیه خواهان توسط نیروی دریایی ایران به ثبت رسید.

رسیدگی به "ادعاهای رسمی ایالات متحده و ایران علیه یکدیگر (که) ناشی از ترتیبات قراردادی فیما بین برای خرید و فروش اجناس و خدمات (باشند)" صالح می‌شناسد، در حیظه صلاحیت دیوان قرار می‌گیرد.

سوم - دلایل حکم

الف - شرکت دانشجویان در دوره‌های آکادمی

خواهان به عنوان مدرک ورود چهار دانشجو به آکادمی سوگندنامه‌ای را که هریک از دانشجویان مزبور با حضور شاهدان مضاء کرده و با عبارت زیر "اینجانب (اسم دانشجو)، تبعه ایران، که به عنوان دانشجو به آکادمی گارد ساحلی ایالات متحده اعزام شده‌ام... " آغاز می‌شود، به دیوان تسلیم کرده‌است. ظاهراً "سوگندنامه در محل دانشکده مضاء شده‌است: سوگندنامه‌ها روی کاغذهایی نوشته شده که دارای علامت (برق) گارد ساحلی و نشانی آکادمی بوده و شهودان از اعضای گارد ساحلی بوده‌اند. تاریخ سه فقره از این سوگندنامه‌ها ۲۷ ژوئن ۱۹۷۷ (۶ تیرماه ۱۳۵۶) بوده، حال آنکه سوگندنامه چهارم به تاریخ ۱۵ اوت ۱۹۷۷ (۲۴ مردادماه ۱۳۵۶) می‌باشد. تاریخ‌های مزبور با تاریخ‌هایی که خواهان مدعی است که دانشجویان در آن تاریخها وارد آکادمی شده‌اند، تطبیق می‌کند.

خواننده، در پاسخ خود به جوابیه خواهان متذکر شده که آقای پهلوانزاده که سوگندنامه مورخ ۲۷ ژوئن ۱۹۷۷ (۶ تیرماه ۱۳۵۶) را مضاء کرده، هرگز وارد آکادمی نشده‌است، زیرا آزمایش پزشکی قبل از پذیرش وی ثابت کرد که نامبرده از لحاظ جسمانی سالم نبوده‌است. خواننده در تائید

این ادعا، نام مورخ ۱۱ اوت ۱۹۷۷ (۲۵ مرداد ماه ۱۳۵۶) فرمانده آکادمی را که آقای پهلوانزاده دانشجوی آن بوده، تسلیم کرده است. این نامه خطاب به "دانشجو ۴/ سی محمد علی پهلوانزاده، گارد ساحلی ایالات متحده" نوشته شده و در بخش مربوط مشعر بر اینست که: "به وضعیت شما به عنوان دانشجو خاتمه داده می شود و همزمان با آن، بنا به علل پزشکی که از قبل وجود داشته، اسم شما از جزو دانشجویان آکادمی گارد ساحلی ایالات متحده حذف می گردد" (تاکید افزوده شده است). بنابراین، نامه مزبور حاکی است با آنکه آقای پهلوانزاده اندکی بعد از ثبت نام از آکادمی ترخیص گردیده، فی الواقع وارد آکادمی شده است.

بعلاوه، خواننده به تاریخ ورود سه نفر از تعداد چهار نفر دانشجویان آکادمی که طبق ادعای خواهان ۲۷ ژوئن ۱۹۷۷ (۴ تیر ماه ۱۳۵۶) است، معترض می باشد. خواننده مدعی است که در تاریخ مزبور هر چهار دانشجوی دوره دوم ماه ونیمه توجیهی و زبان را در سیتادل، که موسسه ای در کارولینای جنوبی است، می گذرانند. خواننده صورت حسابی را ارائه داده که سیتادل در تاریخ ۸ مه ۱۹۷۸ (۱۸ اردیبهشت ماه ۱۳۵۷) جهت "برنامه زبان انگلیسی و دوره توجیهی ۴۹ دانشجوی ایرانی" صادر کرده است. تاریخ برنامه تابستانی ذکر نشده، لیکن می توان فرض را بر آن نهاد که صورت حساب مربوط به تابستان سال ۱۹۷۷ بوده است. بعلاوه، خواننده فهرست اسامی ۲۴ دانشجوی ایرانی، از جمله اسامی چهار دانشجوی مورد بحث را، که توسط نیروی دریایی جهت طی دوره در تابستان ۱۹۷۷ به سیتادل اعزام شده بودند، تسلیم کرده است. هیچیک از مدارک فوق مدت دوره تابستانی یا مدتی را که هر دانشجویی در آن دوره شرکت کرده است، مشخص نمی کند. معهدا، مدرک دوم ظاهرا نشان می دهد که نیروی دریایی مبلغ ۷۴۲ دلار بابت شهریه هریک

از دانشجویان شرکت کننده پرداخت کرده است. ظاهراً این رقم که خواننده ذکر کرده با این ادعا که هر یک از چهار دانشجو نامبرده در این پرونده، در تابستان ۱۹۷۷ به مدت $\frac{1}{4}$ ۲ ماه دانشجوی سیتادل بوده است، تطبیق نمی کند. به نظر می آید که شهریه مزبور بیشتر با شرکت در یک دوره یک یا دو هفته‌گی که با شرکت دانشجویان در آکادمی در تاریخ های مورد ادعای خواهان مانعاً الجمع نیست، سازگار است.

خواننده به تاریخ ختم دوره مورد ادعای خواهان جهت چهار دانشجو ایرادی نگرفته است.

با توجه به مدارکی که در دیوان موجود است و در بالا تشریح گردیده، دیوان داوری به این نتیجه می رسد که چهار دانشجو در تاریخهای که خواهان مدعی شده وارد آکادمی شده و آن را ترک کرده‌اند.

ب - وجود قرارداد و مندرجات آن

با اثبات شرکت چهار دانشجو در آکادمی، مسئله‌ای که می ماند عبارت است از ماهیت تفاهم بین دولتین که طبق آن به دانشجویان اجازه داده شده که در آکادمی حضور یابند. خواننده بر وجود حداقل نوعی زمینه توافق اذعان داشته و در پاسخ خود به جوابیه خواهان متذکر شده است که :

طی سالهای متممادی تعداد زیادی از پرسنل نیروی دریائی ایران جهت آموزش به ایالات متحده آمریکا اعزام شده‌اند. بنابراین، در مورد دانشجویان معرفی شده جهت شرکت در آکادمی گارد ساحلی، نیازی به بحث و مذاکره در جزئیات و تفصیل نبود.

بدینقرار، خواننده ظاهرا " معتقد است که یک توافق کلی بین دولتین موجود بوده که به موجب آن نیروی دریائی دانشجویان خود را به آکادمی مزبور معرفی کرده و ترتیب ثبت نام آنان را می داد. خواننده جز رد و تکذیب پیش بینی پرداخت هزینه های موضوع ادعای حاضر به خواهان در قرارداد مذکور، درباره ماهیت یا محتوای آن قرارداد اظهاری نکرده است .

خواهان مدعی است که حضور دانشجویان در آکادمی مشروط به شرایط بسیار مشخصی بود. طبق اظهار خواهان ، شرایط مزبور که مربوط به پرداخت هزینه های مورد اختلاف است به اطلاع نیروی دریائی رسیده و نیروی دریائی آن شرایط را صریحا " پذیرفته بود .

خواهان متن قانونی را که در سال ۱۹۷۶، به منظور امکان پذیر ساختن شرکت تعداد محدودی از دانشجویان خارجی به آکادمی، اصلاح شده به دیوان داری تسلیم کرده است . بخش های مربوطه قانون مذکور مقرر می دارد :

الف - اتباع بیگانه ، جز به ترتیبی که در این بند مجاز شمرده شده ، نمی توانند در این آکادمی آموزش ببینند .

.....

ج - دانشجویی که طبق مقررات این بند تحت آموزش قرار می گیرد ، همان حقوق و مزایای دانشجوی منصوب طبق بند ۱۸۲ این قانون را دریافت خواهد کرد ، و این حقوق و مزایا از محل همان بودجه پرداخت خواهد شد . شخص تنها در صورتی می تواند طبق مفاد این بند تحت آموزش قرار گیرد که کشور متبوع وی قبلا " با پرداخت هزینه های آموزش به ایالات متحده که شامل حقوق و مزایا بوده و میزان آن را وزیر (ترابری) تعیین می کند ، موافقت کند ، مگر آنکه وزیر ترابری ، آن کشور را از پرداخت مخارج مزبور معاف کرده باشد .

14 U.S.C. § 195, as amended by Pub.L. 94-468.

خواهان به منظور اثبات ادعای خود دایره‌براینکه مقررات قانونی مذکور در فوق را به اطلاع خواننده رسانده، تعدادی تلگرام به دیوان داوری تسلیم کرده است. اولین تلگرام در ماه دسامبر ۱۹۷۶ توسط وزارت خارجه ایالات متحده برای کلیه پستهای دیپلماتیک در خارج فرستاده شده و ضمن آن تغییر قانون دایره‌بردادن اجازه ورود به آکادمی به اتباع بیگانه را به اطلاع آنان رسانده و به مامورین مزبور اختیار داده که طبق صلاح دید خود، دولتهای میزبان خود را از امکان و شرایط قبلی ورود به آکادمی مطلع سازند. پاراگراف ۱ این تلگرام حاکی است که اولین محلهای خالی برای پذیرش دانشجویانی که در سال ۱۹۸۱ فارغ التحصیل می شوند، "در حوالی ۲۷ ژوئن ۷۷ (۶ تیرماه ۱۳۵۴) ایجاد خواهد شد". پاراگراف ۲ بدین شرح است :

دانشجوی مشمول این بند از همان حقوق و مزایای یک شهروند آمریکا که در آکادمی گارد ساحلی پذیرفته شده، برخوردار خواهد بود. پیش از پذیرش دانشجوی خارجی، کشور متبوع وی باید تقبل نماید که هزینه تامین امکانات آموزش را به ایالات متحده، پرداخت نماید. این هزینه شامل حقوق و مزایا خواهد بود، مگر اینکه کشور مزبور از آن معاف شده باشد.

پاراگراف های ۴ و ۸ همان تلگرام حاکی است که درخواستهای دولت میزبان به نمایندگی از طرف دا و طلبان تحصیل باید به سفارت آمریکا در آن کشور ارسال گردد، سفارت آمریکا بعداً "درخواستهای مزبور را تلگرافی به اطلاع آکادمی خواهد رساند. فی الواقع، این روش مکاتباتی بوده که در تلگرامهای بعدی که خواهان تسلیم کرده، منعکس شده است.

تلگرام دوم در ماه مارس ۱۹۷۷ از سفارت آمریکا در تهران به آکادمی
مخابره شده است. پاراگراف ۱ این تلگرام مشعر بر این است که
مندرجات آن با همکاری بین سفارت و نیروی دریائی شاهنشاهی
ایران تهیه شده است. پاراگراف های ۲ و ۳ اسامی ۸ نفر را و طلب
تحصیل در آکادمی را قید کرده که در بین اسامی مزبور، اسامی چهار
دانشجویی ذکر گردیده که سرانجام در تابستان ۱۹۷۷ وارد آکادمی شدند.

تلگرام سوم در ماه مه ۱۹۷۷ از سفارت آمریکا در تهران به وزیر خارجه
آمریکا در واشینگتن، دی.سی. مخابره شده و پاراگراف های ۱ و ۲ آن
بدین شرح است :

۱ - وابسته نیروی دریائی (آمریکا در سفارت) در تاریخ ۲۲
مه (اول خرداد) اسامی دانشجویان ایرانی منتخب
جهت ورود به آکادمی گارد ساحلی را به اطلاع فرمانده
نیروی دریائی شاهنشاهی ایران و معاون پرسنلی وی
رساند...

۲ - معاون پرسنلی اظهار داشت که سه نفر ایرانی انتخاب
شده در تاریخ ۲۷ ژوئن (۶ تیرماه) خود را به آکادمی
معرفی خواهند کرد و هزینه تحصیلی سال اول آنان توسط
رئیس نمایندگی نیروی دریائی شاهنشاهی ایران در
واشینگتن تامین خواهد شد.

همانطور که در بالا ذکر شد، سوگندنامه های که دانشجویان امضاء
کرده اند حاکی است که سه نفر آنان در تاریخ ۲۷ ژوئن ۱۹۷۷ (۶ تیرماه
۱۳۵۶) و نفر چهارم در تاریخ ۱۵ اوت ۱۹۷۷ (۲۴ مردادماه ۱۳۵۶) خود را
به آکادمی معرفی کردند.

بالاخره، خواهان دوفقره صورت حساب به تاریخهای ۳۰ مارس ۱۹۷۹ و ۲۷
سپتامبر ۱۹۷۹ (۱۰ فروردین ماه و ۵ مهرماه ۱۳۵۸) بابت حقوق و مزایا
و هزینه های اداری مربوط به چهار دانشجو برای ناخدا سوم نظیری در

سفارت ایران در واشینگتن . دی.سی. ارسال داشته است . در نامه های تسلیمی خواهان که به آن صورت حسابها منضم بوده ، قید شده است که صورت حساب قبلی نخستین بار در تاریخ ۱۸ آوریل ۱۹۷۹ (۲۹ فروردین ۱۳۵۸) و بار دوم در تاریخ ۱۶ اوت ۱۹۷۹ (۲۵ مرداد ماه ۱۳۵۸) برای ناخدا سوم نظیری فرستاده شده است . هیچیک از طرفین مدرکی تسلیم نکرده که دلالت بر این امر کند که خواننده به صورت حسابها معترض بوده یا وجه آنها را پرداخته باشد .

پیدا است که بدون حصول نوعی توافق بین طرفین این پرونده که به دانشجویان ایرانی اجازه ورود به آکادمی و تحصیل در آنجا بدهد ، دانشجویان مزبور نمیتوانستند به چنین کاری دست زنند . در اینکه محصلین ایرانی قبلاً به عنوان دانشجویان افسری وارد این آکادمی نشده اند ، اختلاف نظری نیست و در این مورد نیز اختلاف نظری وجود ندارد که قانونی که برای نخستین بار در سال ۱۹۷۷ به آنان اجازه ورود به آکادمی را داد ، قانونی بود که در سال ۱۹۷۶ تصویب گردید که متن آن در بالا آمده است .

سفارت آمریکا در تهران به عنوان واسطه کار بین وزارت خارجه ایالات متحده و آکادمی ازیک سو ، و نیروی دریائی ، از سوی دیگر ، عمل می کرد . باید پذیرفت که سفارت در نقشی که داشت ، نیروی دریائی را از امکان اعزام دانشجویان آکادمی مطلع ساخت ، اسامی داوطلبانی را که نیروی دریائی جهت اعزام به آکادمی برگزیده بود دریافت نموده و آنها را به اطلاع آکادمی رساند و اسامی پذیرفته شدگان آکادمی را به نیروی دریائی اطلاع داد و پاسخ نیروی دریائی را دائر بر اینکه سه تن از داوطلبان خود را در تاریخ ۲۷ ژوئن ۱۹۷۷ (۶ تیر ماه ۱۳۵۶) به آکادمی معرفی خواهند کرد ، و فی الواقع چنین نیز کردند ، به

آکادمی مخا بره نمود.

تنها نتیجه منطقی که می توان از این اوضاع و احوال گرفت اینست که بین طرفین توافقی حاصل شده و هر دو طرف با اقدامات بعدی خود نسبت به آن توافق اعلام رضایت کرده اند: از یک سو، با اعزام دانشجویان منتخب به آکادمی در وقت تعیین شده، از سوی دیگر، با ثبت نام همین دانشجویان به عنوان دانشجویان افسری در آکادمی.

قانونی که طبق آن دانشجویان خارجی مجاز به تحصیل در آکادمی هستند صریحا " مقرر می دارد که کشورهای متبوعه این قبیل دانشجویان باید پیشاپیش با "پرداخت هزینه تحصیلی دانشجویان، از جمله حقوق و مزایای آنان" به ایالات متحده موافقت نمایند " مگر آنکه کشورهای مزبور از پرداخت هزینه تحصیلی معاف شده باشند". در این باره که وزارت خارجه آمریکا به سفارت آمریکا در تهران دستور داده است که این شرط وسایر شرایط قبلی تحصیل در آکادمی را به اطلاع نیروی دریایی برساند: اختلاف نظری نیست. علاوه بر آن، مدارک موجود نشان می دهد که سفارت آمریکا در تهران متعاقبا " به واشینگتن اطلاع داده که نیروی دریایی هزینه های تحصیلی دانشجویان را از طریق نمایندگی ایران در واشینگتن پرداخت خواهد کرد.

با توجه به نقش میانجی سفارت آمریکا در تهران، و با توجه به صحت پیامهای متبادله بین طرفین، که رویدادهای بعدی آن را تأیید نموده، دلیلی در دست نیست که درباره صحت تلگرام ماه مه ۱۹۷۷ سفارت دایربراینکه نیروی دریایی پرداخت هزینه های مورد اختلاف در پرونده را برعهده گرفته است، تردید شود. ارزیابی مبتنی بر عقل سلیم این اوضاع و احوال نیل به نتیجه فوق را آسان می سازد: بدون اعلام صریح خواهان مبنی بر مجانی بودن تحصیل در آکادمی، نیروی دریایی منطقا " نمی توانست انتظار داشته باشد که دانشجویانش مجانا " در آکادمی تحصیل نمایند.

خواننده ادعا نکرده که خواهان از دریافت هزینه‌های تحصیلی صرف‌نظر نموده است. خواننده صرفاً "متذکرمی شود که آکادمی طبق ترتیباتی مشابه با آنچه که در سایر نقاط ایالات متحده در مورد تحصیلات دانشجویان ایرانی عمل می‌شد، این دانشجویان را پذیرفته است، لیکن، از ماهیت این ترتیبات سخنی به میان نیآورده و هیچ مدرکی ارائه نداده که نشان دهد که نیروی دریائی از آن ترتیبات مجاناً" استفاده می‌کرده است. این واقعیت که نیروی دریائی به صورت حسابهای ارسالی بابت هزینه‌های مورد اختلاف هرگز اعتراضی ننموده، موبداین نتیجه‌گیری است که نیروی دریائی موافقت کرده بود که هزینه‌های مزبور را پرداخت نماید.

از این رو، دیوان چنین نتیجه می‌گیرد که نیروی دریائی موافقت کرده که هزینه تحصیلی چهار دانشجوی ایرانی در آکادمی را به خواهان بپردازد. لذا خواننده ملزم به پرداخت مبلغ ۹,۳۴۴/۲۳ دلار آمریکا به شرح مذکور در صورت حساب ارسالی در تاریخ ۱۸ آوریل ۱۹۷۹ (۲۹ فروردین ماه ۱۳۵۸) و ۴,۹۸۰/۲۱ دلار آمریکا به شرح مندرج در صورت حساب مورخ ۲۷ سپتامبر ۱۹۷۹ (۵ آبان ماه ۱۳۵۸) به اضافه بهره ساده مبالغ مزبور، به خواهان می‌باشد. نظریه آنکه در صورت حسابها تا تاریخ پرداخت معین نشده، دیوان لازم میدانند که تا ریخی جهت پرداخت تعیین نماید، و از این رو است که تاریخ احتساب بهره، ۳۰ روز بعد از تاریخهای مذکور در فوق تا تاریخ صدور این حکم تعیین می‌گردد. هر یک از طرفین هزینه‌های داورى مربوط به خود را تقبل خواهد کرد.

چهارم - نتیجه

جمهوری اسلامی ایران ملزم به پرداخت مبالغ زیر به ایالات متحده آمریکا است :

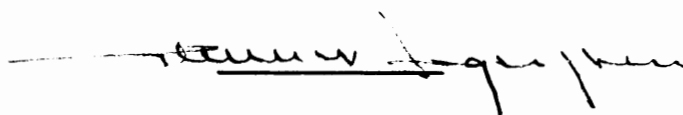
۱ - مبلغ ۹,۳۴۴/۲۳ دلار آمریکا به اضافه ۱۰٪ بهره ساده از تاریخ ۱۸ مه ۱۹۷۹ (۲۸ خرداد ماه ۱۳۵۸) تا تاریخ صدور این حکم (روز صدور حکم هم در احتساب بهره منظور خواهد شد)،

۲ - مبلغ ۴,۹۸۰/۲۱ دلار آمریکا به اضافه ۱۰٪ بهره ساده از تاریخ ۲۷ اکتبر ۱۹۷۹ (۶ آذر ماه ۱۳۵۸) تا تاریخ صدور این حکم (روز صدور حکم هم در احتساب بهره منظور خواهد شد).

تعهدات مذکور با پرداخت از حساب تضمینی که به موجب بند ۷ بیانیه مورخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) دولت جمهوری دموکراتیک و مردمی الجزایر افتتاح گردیده است، اسقاط خواهد شد.

این حکم جهت ابلاغ به کارگزارانی به ریاست دیوان دآوری تسلیم می شود.

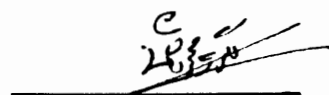
لاسه، بتاريخ اول مه ۱۹۸۴ برابر با ۱۱ اردیبهشت ماه ۱۳۶۳

گونا رلاگرگرن
رئیس شعبه یک

هوارد ام. هولتزمن

محمود کاشانی
نظر مخالف

موافق . معذک ، معتمد که نرخ بهره می با یستی
با در نظر گرفتن نرخهای جاری بهره طی دوره مورد
گفتگو تعیین می گردید . رجوع شود به نظر موافق
اینجا نب در پرونده شماره ب - ۵۳ .